BIBELSK TRO

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

Nr. 1
Jan./febr. 1993
2. årgang

PÅ BIBELENS GRUNN
Stiftelse

utgir tidsskriftet
Bibelsk Tro.

Formål og grunnlag:
Stiftelsens formål er å fremme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er Den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds hellige Ord, gitt ved Den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelsesskrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om «Skriften alene», «rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene» og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:
Lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), forkynner/cand. theol. Kristoffer Fjelde (nestformann), misjonær/rektor Reidar Eriksen (sekretær), ingeniør Gordon Landro og konsulent Karstein Øvstebø.

Varamenn: Adjunkt Gunnar Holth, misjonær/cand. theol. Olav Toft, avdelingsleder Tor Ydstebø, bonde Ola Borrevik og bedriftsleder Gunleiv Handeland.

Rådet:
Rådgiver/sosialøkonom Dagfinn J. Hansen, bonde/cand. theol. Arvid Joramo, bonde Leif Jan Krogedal, misjonær/cand. theol. Guttorm Raen og avdelingsleder Olav Stokka.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:
Forkynner Kjell Dahlene, lærer/cand. theol. Eivind Gjerde, adjunkt Gunnar Holth, lærer Reidulf Tveråli, misjonsskolelærer/dr. theol. Norvald Yri.

BIBELSK TRO

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

Redaksjon:

Olav Hermod Kydland

Guttorm Raen

Olav Toft

Redaksjons- og ekspedisjonsadr.:
Postboks 264, 4350 Nærbø

Abonnement og gaver:
Kleppveien 894,
4063 Voll

Postgiro: 0825 0578300
Bankgiro: 3290.07.77786

Kasserer: Kristian Byberg

Utkommer 6 ganger i året

Årsabonnement (ut 1993):
Norge og Norden kr. 100,-
Til andre land kr. 125,-
Skoleungdom kr. 70,-

Redaksjonen er ansvarlig for alt som kommer fram i lederspalten. Konkrete synspunkter forøvrig står de respektive forfattere ansvarlig for. Red. deler nødvendigvis ikke alle disse, men er ansvarlig for at ikke noe bryter med stiftelsens formål og grunnlag. Unntak fra dette kan være ytringer i klipp- og leserbrevspalten.

Ettertrykk kan skje med kildeangivelse.

Opplag: 3.000

Layout: Narve Holmen

Steinkjer Trykkeri AS
077 63 000

Nr. 1
Jan./febr. 1993:

Når grunnvollene nedbrytes
Leder. Guttorm Raen — Side 2

Er høvdingenes tid forbi?
Klipp — » 3

Reiskapen og Guds frelseplan
Andakt. Olav Toft — » 4

Forkynnelsens vei og avveier
Bibelforum. Dag Risdal — » 5

Retningslinjer for det frivillige lekmannsarbeidet
Guds rikes framtid
Olav Hermod Kydland — » 8

Samtale med Kristoffer Fjelde (II)
Vitnemål og teneste — » 10

Sjelesørgeriske sannheter fra Romerbrevet (II)
Bibelsk sjelesorg. Norvald Yri — » 14

Profeten Hoseas (II)
Bibelstudieserie. Guttorm Raen — » 17

Det bibelske budskap i møte med tidsånden
Bokmelding. Olav Hermod Kydland — » 20

Sang og musikk
Vitnesbyrd. Gunnar Holth — » 22

Tenk – Jesus er som før
Dikt. Olav Nergård — » 23

Takk!

Først vil vi takke alle som har gitt en gave til Bibelsk Tro slik at vi får midler til å gi ut bladet.

Det er også gledelig å kunne meddele at vi daglig får nye tingere. Vi mottar også både brev og telefonsamtaler fra takknemlige lesere. En skriver: Ser på bladet som svar på bønn fra konservative misjonsvenner.»

Det er oppmuntrende å få positiv respons, men enda bedre er det å høre at mange ber for tiltaket og for oss som er engasjert i Bibelsk Tro. Vårt høyeste ønske og bønn er at vi kan være til hjelp og trøst for den enkelte i bygd og by.

Et tips til deg som setter pris på tidsskriftet: Gi Bibelsk Tro som gave til dine nærmeste og/eller andre! REDAKSJONEN

Når grunnvollene nedbrytes

Vi lever i en tid som på mange måter er preget av moralsk og åndelig oppløsning. Bibelen forteller oss at dette skal være et typisk trekk ved de siste tider: «Fordi lovløsheten tar overhånd, skal kjærligheten bli kald hos de fleste» (Matt 24,12).

Leder

Hvor langt er vi kommet i utviklingen mot denne tilstanden, skal vi nok være forsiktige med å si noe detaljert om. Men vi trenger å vurdere den åndelige situasjon realistisk, og gi akt på de formaninger Bibelen gir til troende som lever under slike forhold.

Skremmende eksempler på forfallet møter oss nesten over alt: Vi kan bare nevne noen typiske trekk. Ulike «kulturprofeter» har lenge ivret for en oppløsning av de moralske normer. Og i seinere år har vi fått flere lover som snur opp-ned på hva som er rett og galt. Vi har abortloven, som legaliserer drap på mange uskyldige barn hvert år. Vi har likestillingsloven – og nå nylig forslaget om ny partnerskapslov – som fremmer en ideologi som oppløser det bibelske syn på ekteskap, heim og familie.

Sjusket forretningsmoral og underslag begått av personer i høye og betrodde stillinger, både offentlig og privat, er også noe som ser ut til å ha tiltatt i seinere tid. Økonomisk vinning ser ofte ut til å være et overordnet mål som setter til side både moralske normer og hensyn til andre mennesker.

Vold og ulike seksuelle synder blir mer og mer åpenbare. TV såvel som andre media, både visuelle og trykte, «tøyer» stadig grensene for hva som kan godtas. Og folk støtter opp under det ved å se på det og kjøpe det som utgis. Fyll og andre utskeielser ser ut til å øke.

Den moralske og åndelige oppløsning ser også ut til å bre seg blant folk som kaller seg kristne. Noen tolererer homofili og samboerskap. Ektefeller går fra hverandre for et vondt ord, uten å bry seg om det troskapsløftet de har gitt, og hva Guds Ord sier om saken. Noen synes å mene at det som samfunnet ellers godtar, må også kristne kunne være med på. Liberale teologiske tanker og andre innflytelser har gjort at mange ikke bryr seg om å spørre etter hva Bibelen egentlig sier om de ulike spørsmål.

Overskriften over denne lederen er hentet fra Salme 11, som stiller spørsmålet: «Når grunnvollene nedbrytes, hva makter da den rettferdige?»

Fra én side sett blir vel svaret: Ingenting – av seg selv. Men salmen peker på en annen kjensgjering, som viser utgangspunktet for en rett innstilling: «Herren er i sitt hellige tempel.»

Konkret betyr dette for det første at Guds dom over synd og over de mennesker som lever i synd, står fast – uansett hva folk flest måtte mene: «Hans sjel hater den onde og den som elsker vold.»

For det andre betyr det at Herren kjenner dem som hører ham til. Som det heter i en sangstrofe: «Gud er på tronen ennu, og han kommer sine i hu.» Dette er et budskap som bringer trøst, og samtidig vern mot fristelsen til å gi etter for bitterhet, eller i forargelse ta saken i sin egen hånd.

For det tredje betyr det at Guds vilje for oss er uforandret. Og Bibelen har mye konkret forkynnelse til mennesker som lever i samfunn som er preget av slikt som vi har nevnt ovenfor. Paulus' brev til korinterne er for eksempel skrevet til troende i en by som var beryktet i samtiden for sin «frie» seksualmoral.

Det avgjørende for en sann troende er to ting som hører nøye sammen: 1) Å leve i et nært personlig samfunn med Kristus, og 2) å la Guds Ord være det som bestemmer hva vi skal tro og hvordan vi skal leve – uansett hva folk ellers måtte si. Det er et kjennetegn på en troende at han personlig ikke kan ta del i vantro menneskers avgudsdyrkelse, enten avguden er «mammon» eller en av de mange nye «guder» eller «idoler» som trenger på. Daniels bok gir flere eksempler på en rett innstilling hos troende i tider da det koster å ha en rett bekjennelse. Likeså

Er høvdingenes tid forbi?

Fra vår kirkes historie kjenner vi en rekke markante personligheter som har stått fram med et klart budskap som de bar fram med myndighet og autoritet. Vi kaller dem med rette høvdinger. De ble motsagt, møtt med spott og raljering uten å miste overbevisningen de hadde fått formet av Herrens Ord.

Blad-klipp

De kunne ikke vike verken til høyre eller til venstre. De opplevde at det verste som kunne hende dem var at de i ulydighet mot Herrens vilje mistet Helligåndens lys over Bibelens ord. Tilpasning, enten det var til folkevilje eller folkekirke, ville være utroskap mot Gud. Det ville føre inn i tåke der ingen konturer sto fram med tydelighet, veien framover ble uklar.

Vi kan takke Gud for at han i vanskelige tider ga oss høvdinger som både så klart og talte klart.

For noen år siden lød det, nærmest som en doktrine, fra OF-møtet på Geilo: – Høvdingenes tid er forbi. Vi lever i en tid som krever nyorientering. Verden er forandret. Menneskenes liv er forandret. Vi må lytte til «grasrota» og samtale med medarbeiderne. «Stikk fingeren i jorda og lukt hvor du står!»

Det er viktig både å lytte og å samtale. Frukten kan bli ledere som kjenner menneskenes gleder og sorger og som kan solidarisere seg med tidens nød og dagens tapere. Faren ved det er at orienteringspunktene kan bli uklare. Dagens utfordringer er så mange og så store. Så ledes lederne i retning av en praksis etter mottoet: «Hva du evner kast av i de nærmeste krav» og veilederfunksjoner får karakter av «veien blir til mens vi går».

I et foredrag for organisasjonsledere på Gran nylig satte Jan Heitmann fram som en påstand: «Vi trenger høvdinger.»

En hjord trenger en hyrde med perspektiv ut over nærmeste bakketopp. Et skip trenger en skipper som kjenner, ikke bare posisjon, men kurs og strømninger og havn.

Vårt kristenfolk trenger høvdinger med visjoner og profetisk klarsyn. De må kunne tolke i klartekst hva tåken over dagens teologiske landsskap har gjort, og er i ferd med å gjøre med folk og kirke. Vi trenger høvdinger som kan stå fram og si: «Så sier Herren!», som kan fortelle hvor grunnskaden i kirke og folk sitter, som kan kalle til bot for vår felles skyld.

Høvdingens oppgave vil bli sur. Åndskampen vil skjerpes. «Ondskapens åndehær i himmelrommet» vil finne tjenere i media av alle slag til å kaste seg over den som taler den utilslørte sannheten. Medarbeidere i kirke og organisasjoner vil protestere og ta avstand. Det koster å være «motkultur». Prisen beskrives godt i 2 Tim 3.

Vi trenger høvdinger med fysisk og åndelig kraft til å stå fram og tåle stormen. La oss be dem fram.

Johannes Sørensen
Lederartikkel i Samenes Venn, hovedorgan for Norges Samemisjon

---

vil en sann troende skille seg ut ved at han holder seg borte fra verdslige og umoralske fornøyelser (sml 1 Pet 4,1 flg).

En konsekvens av dette er at en troende – fordi han vet at alt ligger i Guds hånd – ikke vil være redd for å si fra om hva som er synd, når han vet at det er nødvendig – heller ikke overfor dem som har høy myndighet. Døperen Johannes er et konkret eksempel fra Det nye Testamente. Apostelen Paulus vitnet også om det samme når han hadde anledning til det (Apgj 24,25). En gjør ikke det for å «sjokkere» eller fordi en føler seg overlegen, men i ydmykhet fordi en vet at vi har med den evige, hellige Gud å gjøre.

Derfor vil en troende være spesielt opptatt av å bringe evangeliet om omvendelse og syndenes forlatelse i Jesu navn, til mennesker som lever borte fra Gud. Også i frafallstider vil det nok være noen som tar imot det, noen som trenger åndelig hjelp. Og ennå har vi anledning til å bringe evangeliet til flere mennesker og andre folkeslag.

Guttorm Raen

Reiskapen og Guds frelseplan

Kven var denne Jesus som oppførde seg så heilt ulikt undergjerarane og profetane i tida? For dei var reklamen ei hovudsak. Jesus derimot arbeidde i det stille. Han ville ikkje annonsera seg. Matteus finn svaret i profetien om Herrens tenar: Han skal ikkje tretta, ikkje ropa. Ingen skal høyra røysta hans i gatene. Herrens tenar er utkåra av Gud og utrusta med Anden, og han skal forkynna rett for folkeslaga. (Sjå Matt 12,18-21.)

Andakt

Denne retten som her vert omtala er ingen folkerett mot vald og overgrep. Det er Guds herrevelde og frelsevilje som skal ropast ut for folkeslaga. Gud har sagt dom over avgudane. Deira krav på å vera Gud er ingenting. Religionane fører ikkje til Gud. Ut frå Skrifta er religionane avskorne vegar til frelse. Det finst ingen veg nedanfrå og opp til Gud. Det går *ein* veg, men den er lagd ovanfrå og ned til oss. I kristendomen trur og lærer me at Jesus er vegen, og utan han finst det ingen annan. Her går skiljet mellom kristendomen og religionane. I kristendomen har Gud kome ned til oss i og med Jesus Kristus.

Gud åleine er Gud. Dette har Jesus fortalt då han vandra her på jord i sitt kjøts dagar. Og dette har så gått vidare utover til folkeslaga og fram til i dag. Jesus er folkeslaga si von. Utan han er dei i myrker og vonløysa. Deira naud er ei mektig utfordring til oss om å gå til dei med evangeliet. Det er stort å få vera med i kampen på hans side som har sigra over djevelen og alt hans velde, og som ein gong skal visa seg i herlegdom som den endelege sigerherren.

Her og no kjempar Guds folk ein hard og seig kamp mot myrkemaktene, og tidt ser det ut som om vondskapen skal få overtaket. Då vil mismotet lett siga som ei skodde inn over oss og gjerne få oss til å slutta å kjempa. For mismotet si røyst seier at no nyttar det ikkje lenger. Du kan berre slutta, di før di betre. Då har eg hug til å seia: Ver ved godt mot. Jesus Kristus er med sitt kjempande folk, og han har lova at den gode saka skal lukkast. Han skal føra retten fram til siger.

Kan henda somme som les dette kjenner seg veike som brostne røyrstrå og lite brennande i ånda – som ein rykande veik. Ver takksam at Jesus gjev den trøytte kraft, og ved sin Ande vil gje nøre til den rykande veiken, så han kan brenna klårt. Det er utveg til eit rikare liv.

Må mange få syn for kor turvande tenaren er i Guds rike. Han skal rett nok ikkje ha høge tankar om seg sjølv. Uturvande i eigne, men turvande i Guds tankar. Tenaren er verkty i realiseringa av Guds store frelseplan med verda. For korkje kan Israel verta frelst eller Jesus koma att før evangeliet har vorte forkynt til eit vitnemål for alle folkeslag. Velsigna skal tenaren vera som forkynner fred, som ber god bodskap. Må året 1993 verta eit år i audmjuk teneste for vår Herre og Meistar.

Olav Toft

Bibel-ordet

Matt 12,18-21:

Se, min tjener som jeg har utvalgt, ham som jeg elsker, som min sjel har behag i; jeg vil legge min Ånd på ham, og han skal forkynne rett for hedningefolkene.

Han skal ikke trette og ikke rope. Heller ikke skal noen høre hans røst på gatene.

Han skal ikke knuse et knekket siv, og ikke slokke en rykende veke, inntil han har ført retten fram til seier.

Og til hans navn skal hedningefolkene sette sitt håp. (Se også Jes 42,1-4)

Forkynnelsens vei og avveier

Apgj 20,26-32

AV DAG RISDAL

Forkortet utgave av foredrag holdt i Danmark

Bibelforum

Det er et ransakende budskap Paulus her legger fram for de åndelige ledere i Efesus. Han ville være ren for alles blod i den forstand at han selv – som forkynner – ikke tuklet med Guds Ord, men holdt frem både Guds hellige lov og Guds frelsende kjærlighet.

Paulus minnet menighetslederne om den kjensgjerning at Guds menighet er *dyrt* kjøpt, ved Jesu eget blod. Aldri har en brud kostet så mye.

På denne bakgrunn blir det desto mer alvorlig om Kristi menighet blir *forført* av glupende ulver og falske lærdomsvær. Apostelen har en inderlig omsorg og et bankende hjerte for hver eneste en. Her er ikke hyrdekallet kun en teori, men en *hjertesak* – fordi det dreier seg om utgangen på dette liv: *Frelse* eller *fortapelse*.

Når han nå skal forlate menigheten, overgir han den til Gud og hans nådes Ord. Dette guddommelige ord er mektig til å oppbygge menigheten og til å bevare den hos Kristus.

Det ville være stort om noe av ånden, nøden og smerten fra denne talen kunne smitte over på oss. Måtte også vi med hellig alvor vokte Guds hjord og sørge for at den får slik føde at den fører til frelse og evig liv.

Én vei – flere avveier

I Skriften hører vi om *en* vei og *flere* avveier.

I Jes 53,6 leser vi: «Vi for alle vill som får, vi vendte oss *hver* til *sin vei*, men Herren lot falle på ham den skyld som lå på oss alle.» – Den ene sanne vei er Jesus og hans stedfortredergjerning. Jesus er *veien, sannheten* og *livet*. Én vei er den sanne, og kun en vei: «Og det er ikke frelse i noen annen, for det er heller ikke noe annet navn under himmelen gitt blant mennesker, ved hvilket vi skal bli frelst.» (Apgj 4,12)

Men det er *mange* avveier: «Vi vendte oss hver til sin vei», leste vi. De fleste avveier *bort* fra Gud er *religiøsitetens avveier* i forskjellige varianter.

La meg i denne sammenheng framstille en *grunntanke*: Et *ja* til et lærepunkt i Skriften, vil nødvendigvis innebære et *nei* til det motsatte! Det er umulig å si både ja og nei til en og samme sak i vår bibel. Det ene utelukker det andre.

Søren Kierkegaard har utformet dette slik: «En kan *ikke* si et klart *ja* til sannheten – uten dermed samtidig *også* å si et avgjort *nei* til løgnen.» Dypt tenkt og dypt sagt.

Ja til sannheten

Vi lever i en tid og i en generasjon der *sannheten* snart ikke eksisterer lenger. Alt gjøres relativt. Det er for mye av et *både-og* og for lite av et *enten-eller*. Man sier ja og nei til samme bibelske utsagn, f.eks. Bibelens lære om forsoningen eller den evige fortapelse. Dette er skjebnesvangert i vår åndssituasjon. Hele Bibelen blir snart problematisert, og sannheten blir trådt under fot – slik det står i Jer 9,5: «Og de bruker svik, hver mot sin venn, og sannheten taler de ikke. De har lært opp sin tunge til å tale løgn, de har trettet seg ut med å tale urett.» →

Jeg gjentar: Vi kan ikke si et overbevisende *ja* til sannheten – uten dermed å si et avgjort *nei* til løgnen! Det hører med til god gammeldags bibeltroskap!

Sammenfattende kan vi si: Guds Ords klarhet avslører vår egen uklarhet. Et *ja* til Guds Ords sannhet, innebærer et nei til sammenblanding av sannhet og løgn – og dermed til all kompromisstenkning!

I bibelavsnittet fra Apgj 20, hørte vi at Paulus la vekt på å forkynne *Guds råd*. Summen av Guds råd er *Kristus*. «Og *han* (Kristus) *forkynner vi*, idet vi formaner hvert menneske og lærer hvert menneske med all visdom for å framstille hvert menneske fullkomment i Kristus» (Kol 1,28). Dette er *veien* – dette er målet! Paulus holdt ikke noe tilbake, men forkynte hele Guds råd. Han plukket altså ikke ut noe tilfeldig i Bibelen som han likte å forkynne og lot det andre ligge. Nei, han var tro mot hele Guds Ord og rådslutning. Derfor var han «ren» for alles blod. Paulus hadde nok i tanken det alvorlige budskap fra Esekiel 3,17-18.

Himmel – helvete

Det fortelles om den danske biskop Peder Palladius, som levde i reformasjonstiden, at han hadde sterke ord til de prester i Danmark som ikke sa klart fra til folket om himmel eller fortapelse. Han minnet om hvordan fortapte mennesker – i fortapelsen – ville anklage sine hyrder: Hvorfor sa dere ikke et ord til oss om omvendelsen? Hvorfor advarte dere oss ikke mot fortapelsen? Hvorfor talte dere ikke til oss om frelsen i Kristus?

Dette blir veldig ransakende for deg og meg: Har vi advart dem som går på fortapelsens vei? – Vi skal stå til regnskap for Gud både for det vi har forkynt og for de sannheter vi har unnlatt å forkynne. – Og ikke minst må vi tale klart om Kristus, det Guds lam som bærer verdens synd.

Hele Guds råd

Når Paulus forkynte *hele* Guds råd – med Kristus som sentralperson – var det for å hindre *misvekster* i menigheten. Jeg tror det bidrar til å hindre svermeri at forkynnelsen har en solid, læremessig utleggelse av Guds råd. Både skapelse, syndefall og forløsning hører med. Ja, det blir *fasthet* og *stabilitet* når Kristus blir allsidig og rikelig forkynt, han som er «blitt oss visdom fra Gud og rettferdighet og helliggjørelse og forløsning» (1 Kor 1,30).

Når Paulus forkynner Kristus, gjør han bruk av universets «dimensjoner» (se Ef 3,18-19).

Det er altså *ikke* tilstrekkelig med en overfladisk appell-forkynnelse i ny og ne, men over lengre tid er det nødvendig med en evangelie-sentrert *dybde*-forkynnelse – med Kristus i sentrum. «Liksom dere altså mottok Kristus Jesus som Herre, så *vandre i ham*, så dere er *rotfestet* og blir *oppbygget i ham* og faste i troen, således som dere har lært, rike på den med takksigelse» (Kol 2,5-6).

Vi bør gå gjennom bibeltekster fra GT og NT, men hele tiden må det dreie seg om *Kristus og Guds frelsesplan*. *Korset og forsoningen* må alltid være nerven! (Åpenbaringsboken må også bli forkynt! Hvis ikke, blir denne del av Bibelen overlatt til apokalyptiske svermere.)

I Guds råd inngår at «*hedningene* er medarvinger og hører med til legemet og har del med i løftet i Kristus Jesus ved evangeliet» (Ef 3,6).

Misjonsforkynnelsen må lyde organisk sammen med Kristusbudskapet!

Ankerfeste i korset

Det er altså den korsfestede, oppstandne og levende Herre og Frelser som skal bevitnes i forkynnelsen! Vi kan gjerne sammenligne Guds råd med en sirkel. Liksom enhver sektor i sirkelen må gå inn til sentrum, slik må enhver forkynnelse av Guds råd ha *ankerfeste* i *korset* (1 Kor 2,2 med begrunnelse i v 5).

Hvor Ordet om korset får lyde klart, vil også den øvrige del av Guds råd komme med i forkynnelsen. Men hvor forsoningens budskap uteblir, vil man heller ikke komme til rette med den øvrige del av Guds Ord. Her skal all forkynnelse prøves. Alle veier *utenom korset* i forkynnelsen, er Satans avveier. «Men selv om *vi* eller en *engel* fra himmelen forkynner dere et *annet* evangelium enn det som vi har forkynt dere, *han være forbannet*» (Gal 1,8). Sterke ord!

Lov og evangelium

Vi har lært at forkynnelsen skal bestå av *lov* og *evangelium*. Faren er at *verken* lov eller

evangelium lyder, men at budskapet er blandet opp med *loviskhet*. Dette er vel den farligste avvei i dag. Satt på spissen kan vi si: Dersom ikke loven blir nådeløs, blir heller ikke evangeliet fri fra loven.

Hva er *evangeliet*? Det er budskapet om at David har slått forferdelige Goliat, sier Luther. Det var dette de fikk høre i bygdene omkring. Budskapet gikk som en *løpeild*! Og de *hørte* det, og *trodde* det og var *glade*. Evangeliet er budskapet om noe som er skjedd *utenom oss* og *uavhengig av oss*. Men det gjelder likevel oss!

Én har syndet, en annen lider straffen. Den som har syndet gjør ikke fyldest. Den som gjør fyldest, har ikke syndet. Underlig er læren (Luther). Ja, evangeliet er budskapet om det *salige plassbyttet*. Evangeliet blir tydeliggjort i Joh 20,19 flg. Disiplene befant seg bak lukkede dører, av frykt for jødene. De var fortvilet, lammet og oppgitt. Dermed var de passive. Alt håp var ute! Men det som plutselig forandret situasjonen totalt var at *Jesus kom*. Dette er viktig å få fram: Jesus kom, og han *kommer* i forkynnelsen! Jesus viser dem sine hender og sin side, det vil si at han viser dem *sårmerkene*. Med andre ord: Vi kjenner *Bibelens* Jesus på *sårmerkene*.

Ånden avslører avveiene

Så til et viktig anliggende: Jo mer forkynnelsen er frembåret med åndsmakt fra Gud, jo mer Ånden får herliggjort Kristus og barnekåret hos ham, jo mer budskapet er gjennomtrengt av korsets evangelium, desto mer vil egenrettferdighet, lovtrelldom, selvbedrag og vantro avsløres hos tilhørerne! Og da er det *Ånden* som avslører avveiene, *ikke* predikanten! Motsatt kan vi vel si: Når Ånden kaster lys over avveiene, da *åpenbares* evangeliet!

Der forkynnelsen er *bibelsk* er det Den Hellige Ånds sak å *åpenbare* veien, avsløre avveien(e)!

I Norge hadde vi en prest som het Lindeland. Han skulle en gang reise med kystbåten. Der var mange øyer og skjær. Lindeland gikk opp på broen og spurte losen: «Kjenner De alle undervannsskjær her i farvannet?» «Langt i fra», svarte losen, «men jeg kjenner skipsleden¡»

Fra en side sett er det viktigere å *kjenne veien* enn avveiene.

Det fortelles at når de i England skulle lære opp bankfunksjonærer til å skille mellom ekte og falske mynter, måtte de sitte i flere uker og måneder og kaste *ekte* mynter opp i luften, og lytte til klangen når de falt ned. De skulle bli «spesialister» på ekte mynter. Dermed kunne de øyeblikkelig *avsløre* falskmynterne på ekte mynter. Jeg har hentet *åndelig* lærdom av denne lille beretningen.

Jeg tror det var hemmeligheten med Daniel. Han levde mye i *Guds Ord* (f.eks. Jeremias' bok) og i bønn, og hadde en god samvittighet. Og *Gud* gav ham visdom og forstand til å *skjelne* mellom sann kunnskap og babylonismens ånd.

Ja, det er vesentlig for oss alle å lære å kjenne *røsten av den gode hyrde*. Når Luther skulle forklare hva den *sanne kirke* var, henviste han til Joh 10,27: «Mine får hører min røst, og jeg kjenner dem og de følger meg.»

I en tid med mange falske «mynter» og en åndssituasjon med mange falske *røster*, er det så viktig for oss å *kjenne* det ekte.

«Min grunn er Jesu blod»

Til sist kjenner jeg trang til å si noe fint om herrnhutene, eller brødrevennene. De var så merkelig innstilt når de skulle lytte til en ny prest som de ikke hadde hørt før. De la med en gang merke til hva han forkynte om *Jesus*: Om han begynte å tale om *soningens blod* som var utgydt på korset, om *sårmerkene*, om det *Guds lam* som bærer verdens synd, om det *fullbragte verk* som Gud har gitt i sin Sønn... Da kjente de røsten av den gode hyrde. Da kunne de gjerne stemme i denne sangen:

Om noen meg nå spørre vil
om grunn til salighet, og
om det hører mere til som
man bør have med. For
uten Jesu sår og blod, som
han for verden flyte lot. Jeg
svarer med et freidig mot:
Min grunn er Jesu blod.

Om de samme herrnhuter hørte en *annen* prest som framstilte Jesus som *den opplyste ånd*, som *det godes idé*, som *den store undergjører* eller som det store *forbilde* for oss, da rystet de på hodet! De fornemmet *ikke* røsten av den gode hyrde i budskapet.

Tenk om *vi* kunne få noe av den samme *åndelige bedømmelse*! ■

Retningslinjer for det frivillige lekmannsarbeidet

Det frivillige lekmannsarbeidet har fra Hans Nilsen Hauges dager gjort en betydelig innsats på flere områder og vært til velsignelse for land og folk.

Guds rikes framtid

Det karakteristiske for denne bevegelse har vært en usvikelig troskap mot Guds Ord. I dag må vi imidlertid konstatere at lekmannsbevegelsen er i krise. Liberale eller bibelkritiske tanker har fått innpass og gjør sin nedbrytende gjerning, både hos den enkelte og i de troendes forsamling. Derfor trenger vi å våkne opp og kjempe.

For om mulig å være til hjelp for noen, vil vil gjerne komme med noen tanker eller retningslinjer for det frivillige lekmannsarbeiet. Med «det frivillige lekmannsarbeidet» tenker vi i denne sammenheng på det arbeidet som blir drevet av frivillige organisasjoner og grupper (lag) innen Den norske kirke, men uavhengig av embetsverk og rådsstruktur.

1: Det frivillige lekmannsarbeidet har og må alltid ha sin basis i Guds Ord. Lekmannsarbeidet vil være skrifttro og bekjennelsestro.

2: Det frivillige lekmannsarbeidet på luthersk grunn må alltid bygge på reformasjonens tre grunnprinsipper:
a) Det evangeliske frelsesprinsipp: Rettferdiggjørelse ved tro.
b) Det evangeliske læreprinsipp: Skriften alene.
c) Det evangeliske kirkeprinsipp: Det alminnelige prestedømme.

3: Det frivillige lekmannsarbeidet har stor frihet innen statskirken. Så lenge man har frihet til å forkynne hele Guds råd og frihet til å organisere seg etter sin overbevisning på grunnlag av Guds Ord, bør man fortsatt stå i statskirken, men være uavhengig av embetsverk og rådsstruktur.

4: Verken en fri folkekirke eller en/flere nye frikirker er for tida noen tilfredsstillende løsning. Friheten i en fri folkekirke vil nok ikke bli så stor som i statskirken, og flere frikirker vil isolere lekmannsarbeidet fra store deler av folket.

5: Det frivillige lekmannsarbeidet må ikke stivne til og leve på gamle storhetstider, men ta vare på det beste og anvende relevante arbeidsmetoder. Vi må imidlertid ikke rive oss løs fra den historiske sammenheng. Det må være kontinuitet i arbeidet, og ånden må være den samme.

6: Det frivillige lekmannsarbeidet står og faller ved forkynnelsen av Guds Ord – lov/evangelium, synd/nåde til vekkelse, omvendelse, oppbyggelse, formaning, trøst, tjeneste og misjon. – Underholdningslinjen med drama, pantomime, dans, larmende musikk o.l. har ikke noen plass i lekmannsarbeidet. Bare den sang og musikk som skaper konsentrasjon om Ordet og tjener til oppbyggelse, hører heime i den troende forsamling.

7: Det hellige samfunn, hvor de ulike nådegaver får fungere etter bibelske prinsipp, må fortsatt være et kraftsenter og et «rustningskammer» for Guds folk.

8: Det frivillige lekmannsarbeidet må stadig fornyes ved Guds Ånd. Etter vår oppfatning har ikke de forskjellige såkalte «vekkelses- og fornyelsesbevegelser» mye å tilføre lekmannsbevegelsen. Derimot trengs det en ny besinnelse både på arven fra den evangelisk-lutherske reformasjon og fra pietistisk og lavkirelig vekkelse.

9: En altfor sterk sentraldirigering av det frivillige lekmannsarbeidet er en stor fare i dag. Man bør legge (enda) mer vekt på det åndelige lederskap på

det lokale plan og synliggjøre det. Derfor bør lekfolket på «grasrot-planet» bevisstgjøres og oppmuntres til å velge/utpeke sine åndelige ledere.

10: Den livsfarlige likestillingsideologien eller den nyfeministiske åndsretning må avvises slik at den ikke får være med på å undergrave det frivillige lekmannsarbeidet. Alle troende, menn og kvinner, er likeverdige for Gud, men har fått ulike oppgaver og funksjoner i heimen og den kristne forsamling. Lære- og hyrdefunksjonen eller eldstefunksjonen er forbeholdt den troende mann som Gud har utrustet og kalt til denne tjenesten. Alle andre oppgaver og tjenester er åpne for alle troende kvinner og menn i samsvar med Guds nådegaveutrustning og kall.

11: Innen det frivillige lekmannsarbeidet må en arbeide grundig med Den Hellige Skrift for å stå rustet mot all svermeri, villfarelser, forførelser og rive ned sekulære, filosofiske tankebygninger og «enhver høyde som reiser seg mot kunnskapen om Gud, og ta enhver tanke til fange under lydigheten mot Kristus» (2 Kor 10,5).

12: Det frivillige lekmannsarbeidet må holde fast ved «Calmeyergate-linjen»:
a) Bibeltro kristne må ikke inngå i frivillig samarbeid med dem som har brutt med Bibelens autoritet.
b) Innenfor det frivillige kristelige arbeid vil vi våke over at det som tillitsmenn kun velges folk som uforbeholdent stiller seg på Skriftens grunn etter vår kirkes bekjennelse. Følgelig bør ingen som bryter med skriftprinsippet, som f.eks. om tjenestedeling, bli valgt til tillitsmenn i det kristelige arbeidet.

13: Det frivillige lekmannsarbeidets farer kommer ikke bare utenfra, men også innenfra dens egen midte. Når organisasjonen (stillaset) i praksis, om enn ikke i teorien, settes over Guds rike, da er det fare på ferde. Derfor må lekmannsarbeidet bestå av et myndig lekfolk som ikke lar seg fange av menneskefrykt, men som taler og handler i samsvar med Guds Ord.

14: Det frivillige lekmannsarbeidet er avhengig av et myndig, åndsutrustet lekfolk, som kan skjelne mellom naturgaver og nådegaver og kan bedømme hva som er villet av Gud.

15: Det frivillige lekmannsarbeidet er avhengig av et myndig lekfolk, som i åpenhet og ydmykhet, bøyer sine knær og folder sine hender over en åpen bibel, i hengivelse og bønn til den treenige Gud.

«Løft deres øyne og se markene, de er alt hvite til høst!» (Joh 4,25).

Olav Hermod Kydland

Vinranken og piltreet

Til enhver organisasjon er det knyttet en fare: Den kan begynne å leve sitt eget liv, og skade det den skulle tjene. Organisasjonen ligner på et piltre, som plantes til støtte for en vinranke. Til å begynne med er piltreet uunnværlig, og en tid vesentlig nyttig. Men så kan det hende at treet gror for sterkt, så det kveler vinranken. Og man forsér seg på piltreet; man synes at bare det trives så er alt vel. Slik har det stadig skjedd i kirkens historie. Organisasjonen har vokst seg stor og mektig og skadet eller drept Ånden. Derfor består kirkens historie til dels av en kamp – mellom ånd og organisasjon, og under tiden har det vært nødvendig å hugge hele organisjonens tre ned – for å redde åndelig liv, slik som det især ble gjort ved reformasjonen.

Ivar Velle
Fra «Kirkens historie»

Samtale med Kristoffer Fjelde (II)

Vitnemål og teneste

Korleis vart overgangen frå vekkjingslivet i Rogaland til studium ved Det teologiske Menighetsfakultet (MF) i Oslo?

Ja, det var ein stor overgang på mange måtar. Nokre studentar hadde meir kyrkjeleg bakgrunn, andre både kyrkja og bedehuset. Eg for min del hadde «berre» bedehuset i Ryfylket. Men midt i ulikskapen var me nokre som fann kvarandre i eit åndeleg samlag.

Eg var mykje ute på møter, og fekk sjå at nokre vart omvende. På den tida var det rik kristen verksemd både i Indremisjonen sin Storsal og i Misjonssambandet sin Misjonssal. Både laurdag, sundag og torsdag var det mykje folk samla, ikkje minst ungdom. Forkynnarane på den tida hadde mykje å gje. Det var i denne tida professor Hallesby ved Menighetsfakultetet heldt den alvorlege talen i radioen som vart kalla «helvetes-talen» etterpå. Det var ei sterk innbyding til å verta frelst – no! (1953)

Tida på MF var på mange måtar ei brytingstid. I grunnen byrja eg på studiet på grunn av misjonærkallet. Men på MF fekk eg «emissær-kallet». Eg hadde fått familie, og den økonomiske stoda var ikkje lett. Og det var ikkje berre lett med alle kommentarar og forelesingshefte me skulle igjennom. Men Gud var med. Ordet om liljene og fuglane stod for meg, vidare om «mjølkrukka og oljekruset»: Desse orda vart ankerfeste i heimen. Det hende me ikkje hadde pengar til mat. Me venta på postbudet, og kona gjekk for å sjå etter om det var noko å kjøpa for. Dette hende meir enn ein gong. Ja, me opplevde naud og nåde på meir enn *ein* måte.

Ein dag gjekk eg til Ole Hallesby, som budde på Vinderen. Eg la fram stoda mi. Hallesby baud meg å ta til i Indremisjonen. «Fakultetet er fullt av studenter, landet trenger emissærer. Det er ikke Gud som styrer galt, men det er folk som er ulydige», sa han.

Eg heldt fram på MF. Emissærkallet berre auka på. Det var i grunnen mange studentar som ikkje såg verdien av bedehuset for Guds rike. Noko av det same møtte eg mellom nokre av lærarane ved MF. «Kyrkja er mor til alle», sa ein lærar. Når diskusjonen gjekk frisk i auditoriet, var det ofte eg frå Ryfylke som var opponenten.

Eg oppdaga også at det var lærarar som ikkje hadde plass for å tale om atterføding i omvendinga. Her viste eg til Erik Pontoppidan som talar om at den fråfalne vert atterfødd ved Ordet i omvendinga. Eg møtte også det synet at Jesus ikkje har oppfylt lova i vår stad. Også her vart det diskusjon. Eg viste til Martin Luther, vidare til Olav Valen-Sendstad.

Eg må vedgå at studiet av Guds Ord ved MF gjorde meg noko spørjande. Det kunne vera mykje godt, men på same tid var det noko som skræmde meg. Eg vil kalle det ei slags bibeloppløysing alt på den tida. Elles var eg uroleg for sakramentalismen og forsamlingssynet: Det var so

lite plass for det ålmenne prestedømet, slik eg såg det. Men dette skal ikkje ta bort det faktum at eg fekk mykje god undervisning frå fleire lærarar ved MF.

Boka til Olav Valen-Sendstad «Ordet som aldri kan dø», vart til mykje hjelp for meg denne tida. Vidare må eg nemna at Ludvig Hope fekk mykje å seia for meg i fleire år under studietida. Han fekk eg vera ein god del saman med.

Du har ofte understreka at heile Bibelen er Guds Ord. Kvifor?

For Bibelen er Guds frelsesopenberring til oss. Kjenneteikna på Satans strategi er at han vil ta Guds Ord, Guds frelsesopenberring, frå oss. Bak «jernteppet» tok dei bokstaveleg tala Bibelen frå folket. Djevelen kan koma på så mange måtar, til dømes slik han kom til Eva og sa: «Har Gud verkeleg sagt?»

Slik kan sjelefienden koma til oss også i dag. Han har ete seg inn i våre bibelverk, inn i andre bøker, inn i forkynninga. Han kjem inn ved teologiske fakultet, ved bibel- og misjonsskular. Han vil so gjerne at me skal tilpassa oss den moderne verda, den liberale teologien.

Bibelen seier sjølv: «Heile Skrifta er innanda av Gud og gagnleg til lærdom, til overtyding, til rettleiing, til oppseding i rettferd, so gudsmennesket kan verta fullkome, dugleg til all god gjerning.» Sjå 2 Tim 3,16 flg.

I Johannes openberring 22,18 står det: «Dersom nokon legg noko til dette, so skal Gud leggja på han dei plagene som er skrivne i denne boka. Og dersom nokon tek bort noko frå orda i denne profetiske boka, so skal Gud ta hans lut bort frå livsens tre og frå den heilage byen som det står skrive om i denne boka.»

Får Satan oss bort frå Guds Ord, får han oss sidan dit han vil, sa Luther. Jesus samanliknar fuglane som tek kornet bort frå vegen med Satan som tek Ordet bort frå menneska, slik at dei ikkje skal skjøna det og verta frelste. Me må understreka at heile Bibelen er Guds Ord. Me må lesa Guds Ord slik det står og ta det til oss slik at me vert frelste. Jesus viste til Moses og profetane. Ogso me må visa til Skriftene. (Eg viser til Hugo Odeberg si bok «Kristus og Skriften». Sjå vidare eit par artiklar eg har hatt i avisa Dagen 10.04.1990 og 10.04.1992.)

Den svenske forkynnaren Carl Olof Rosenius som levde i forrige århundre er ein av dine åndelege hyrdar ved sine skrifter. Kan du nemna ein av grunnane til at det vart slik?

Eg har alltid hatt ein hang til å tru at det ikkje er rett med meg når det gjeld mi frelse. Grunnane kan vera so ymse: Naturen, lynnet og den gamle Adam. Eg vil gjerne understreke at Rosenius har gjeve meg mykje når det gjeld dette å forstå skilnaden på lov og evangelium. Denne forkynnaren lærde meg å grunda endå meir på evangeliet om Jesus. Mitt råd er: Skaff deg Rosenius sine bøker og sjå sjølv. Du vil få hjelp.

Du har fått stå i fleire vekkjingar. Vidare har du vore bysekretær i dei fleste byforsamlingane til Misjonssambandet. Når du ser attende på ein rik arbeidsbolk, kva vil du særleg leggja dei truande på hjarta?

At dei truande må halda saman på Guds Ords grunn. I Ef 4 er det mykje tale om å oppbyggje Kristi lekam, om nådegåvene, om vekst. Me høyrer om aldersmålet for Kristi fylde. Me skal ikkje la oss kasta og driva av kvart lærdoms ver, men trugne mot sanninga i kjærleik, i alle måtar veksa opp til hovudet, Kristus, samanknytt og samanfest med kvart band som han gjev. Skal dette skje, må Guds fulle råd forkynnast.

I boka «Ved kjelda» av Tormod Vågen står eit avsnitt som heiter «Bibelsk forsamlingssyn». Her seier Vågen mellom anna: «Forsamlinga skal vera Guds familie på jorda, styrkt og oppbygd med nådemidlene og nådegåvene. Misjonsoppgåva på jorda er i liv og vitnemål å forkynna evangeliet for alle folk.» (Sjå i boka side 162 og 169. Det er vist til ord som 1 Tim 3,15 og Apgj 2,42.)

Ja, mykje meir kunne seiast. La meg visa til kyrkjelyden i Sardes. Det var vekkjingstider. Som det er sagt: «Forstandaren kom rett frå møte med Gud til talarstolen. Andens visdom gav han disposisjon for bodskapen. Bøneomgangen med Jesus var førebuinga.» Men døden kom til Sardes. Mange hadde formene, ikkje livet. So kjem kallet til kyrkjelyden: «Vakna og styrk det som var på

veg til å døy» (Joh op 3,2). Klarer me oss utan Den Heilage Ande? Slik må det ikkje vera.

Me tala meir om opne og stengde møte før. Det må vera viktig for oss at det vert ro og at Anden får koma til. Jaget har teke mange forkynnarar, møteleiarar og ein del av venene. Har eg rett når eg seier at møtet ofte kan vera som ein tørr skuletime? Var det «takk for i dag», utan at møtelyden fekk eit åndeleg samvær, eit møte med Herren?

Eg vil gjerne understreka dette at me må vera bodskapen medvitne. Det avgjerande er ikkje kor mange opplysningar me får med oss, men at Jesus får koma inn til oss.

Når du høyrer og les forkynninga i dag, kva råd vil du gje til dei unge som skal ut i vitnetenesta?

Det første eg vil seia er at dei som skal ut i vitneteneste må ha liv i Gud, elles har dei ikkje noko å vitna om. Dei truande vil snart merka dette. Bøker og opplæring, dette å vera dyktig, er ikkje nok, og det kan ikkje vegast opp mot ånd og kraft ut frå Guds Ord.

Du som skal ut, kjenner sjølv korleis du har det. Ver ærleg mot deg sjølv. Tal med ein åndeleg bror og be Guds Ande leia deg.

Om profetane er det sagt: «Dei var Guds menn før dei vart Guds munn.» Sofie Istad, misjonær i NLM (Kinamisjonen) fortalde meg dette: «Hadde eg ikkje hatt kallet, hadde eg aldri halde ut.» Kallet er ekstra nåde. Ein nåde som kostar. Og likevel, det kostar meir å stå kallet imot.

Den som har eit kall er heimlaus. Han er berre heime i kallet. Er du i kallet, so er du i livsfossen. Er ein ikkje i kallet, so er ein i døden sitt dragsug. Kallet kjennest for alvor når det vert krenka. Dette gjeld oss alle som truande i møtelyden. Det gjeld leiarar frå toppen og ned: «Krenkjer du kallet på Guds Ords grunn hjå nokon, so valdar du Den Heilage Ande sorg!»

Til deg som kjempar med kallet vil eg seia: Tak vare på den tenesta du har motteke i Herren, so du fullfører henne (Kol 4,17). Eg vil visa til Apgj 20,24 der Paulus skriv: «Ikkje ein grand vyrdar eg livet mitt for min eigen del, kan eg berre fullføra løpet mitt og det kallet eg fekk av Herren Jesus; å vitna om evangeliet om Guds nåde.»

Om døyparen Johannes er det sagt: Han fylgde kallet, og han fylte det. Vi er alle større eller mindre kar. Likt er det at me alle er tome for Gud. Ingen har noko utan at det er gjeve han frå Gud.

Me må alltid vera oss sjølve i rett meining som kristne og forkynnarar. Ludvig Hope sa fylgjande til meg ein gong: «Du skal meina alt det du seier, men ikkje seia alt det du meiner» (1953).

Om eg hadde fått ta til igjen som forkynnar, so ville eg ha granska meir i Guds Ord, lese meir av den klassiske forkynningslitteraturen, brukt dei velprøvde songane og salmane meir. Eg ville ha bede meir om «openberringsande». Det må vera avgjerande at innhaldet i

Kristoffer Fjelde.

forkynninga er fylt av Guds Ord på ein rett måte.

Eg har fått mykje og vorte fornya på ein merkeleg måte i dette å arbeida med lov og evangelium, mest som ein truslæresamanheng. Og her har ikkje minst Rosenius, som eg allereide har peika på, vorte meg til stor hjelp.

Det må ikkje verta stagnasjon i vårt gudsliv og vårt kall, for då vert vitnemålet i våre ord borte. Sjeleomsorga må ikkje verta borte. Paulus seier: «For dei alle har eg vorte alt, for at eg i alle høve kunne frelsa nokre» (1 Kor 9,2). Vitnemålet er sentrum og kjerne i forkynninga.

Tormod Vågen sa det slik: «Tenkjer vi etter kven av forkynnarane vi fekk mest av, so vil vi

finna at det var dei som bar fram det personlege vitnemål i sin tale.» (Sjå Apgj 10,42.) Og Vågen held fram: «Herre, gje oss å eiga det heilage alvor i tenesta og den heilage vanmakt. Då kan vi vera reiskap for Gud.» (Sjå «Ved kjelda» side 142.)

Ein eldre forkynnar som hadde mykje framgang i sitt virke, svara slik då han vart spurd om sitt liv som forkynnar: «Fyrst lese eg meg «fudle», so ber eg meg varme, so tenkjer eg meg klåre, so slepp eg meg laus.» Oscar Nordbø, som fortel om denne eldre forkynnaren, legg so til: «Mitt råd til dei unge forkynnarane: Les deg full av Guds Ord, bruk meir bøna enn blyanten. Slepp deg laus på talarstolen og anbefal deg til menneska sitt samvit meir enn til «vitebegjærligheten og kjenslene.» (Utsyn, 21.01.1973.)

Det er viktig for ein forkynnar å vera saman med andre forkynnarar og med kristenfolket. Det vil verta til velsigning i tenesta. Sjå Mal 3,16. Og du skal få vera frimodig. For Gud gav oss ikkje ei ånd som verkar motløysa, men ei som verkar kraft og kjærleik og tukt (2 Tim 1,7).

Eg vil avslutta dette svaret med eit songvers:

«Så ved alle vanne. Så den gode sæd. Livets Ord om nåde, kjærlighet og fred. Sjeler dør omkring deg. Livet kjenner du. Virk, ti tiden flykter. Så kun flittig nu.»

Kor:

«Så ved alle vanne. Tjen med iver blott. Herrens Ord er sæden. O forsyn deg godt. Snart skal Jesus komme. Da du høste skal. O Guds medarbeider: Herlig er ditt kall.»

Til slutt. Gud gav deg ei god kone ved di side. Kva har det å seia for ein arbeidar i Guds rike å ha ei kone som står med i same kallet?

Me kan ikkje overvurdere kva det har å seia at begge står på *«ja-sida»*. Når det ikkje er slik, kan det verta ein tragedie for den det gjeld.

Lot og hans ektemake hadde det ulikt. Resultatet kjenner me frå Skrifta. Det er mogleg å verta ei saltstøtte i liv og teneste.

Det var ei alvorleg bøn presten ba for oss ved altaret brudlaupsdagen; at me i ekteskapet skulle hjelpe kvarandre fram til det evige livet. Kven som tok «det tyngste løftet» i ein emissærheim, er ikkje godt å døma om. Men for ein stor del kan kona stå i fåre for å verta gløymd både i forbøn, omsorg og omtanke. Kona slit ofte åleine med borna og heimen. Og åndskampen i ein forkynnarheim og ein misjonærheim er det vel få som anar utan dei som opplever den. Den som er heime har ei stor byrde å bera.

Åtaka frå Djevelen og åndsmaktene på forkynnarheimen må ikkje undervurderast. Satan er strateg. Kan han få setja ein kile inn imellom desse to, forkynnaren og kona, so er slaget slege. Her er nok mange unge fanga, og eldre med.

Det er viktig at dei truande omsluttar forkynnarheimen med forbøn. Billy Graham hadde med kona si framfor ei stor forsamling, og ho skulle seia litt om korleis det var å vera kona til ein predikant. Med få ord la ho fram at det er eit forferdeleg press som ikkje kan tolkast.

Me må ikkje krenkja kallet til kvarandre som ektefolk. Det gjeld å søkja Guds rike først, under alle høve, med skjønsemd. Det kan lett gå inflasjon i kallet på den måten at flokane vert løyst på det materialistiske eller intellektuelle området. Men det er avgjerande at kallet får ei åndeleg løysing: Kallet må løysast ut frå Guds Ord. Krafta kan verta borte fordi ein forlet kallsvegen.

Det hende heime ved frukostbordet for mange år sidan. Det var svart og tungt for meg på ein uvanleg måte. I fullt alvor sa eg til kona mi: «Eg trur eg sluttar i dette arbeidet.» Anleggsarbeid var alternativet. Det vart stille ved bordet nokre sekund. So kom det stille frå andre sida av bordet: «Du kan nok slutta, men eg trur ikkje du kjem til ro med det...» Det var Gud som tala. Saka var avgjord. Kva støtte kona mi har vore i liv og teneste, er det berre Gud som veit. Det var han som gav henne til meg, og han skal løna henne.

I Ordt 18,22 står det at den som har funne ei kone har funne lukka og fått ei nådegåve av Herren. Sjå vidare i kap. 27,19: «Som andlet speglar seg mot andlet i vatnet, so finn det eine mennesket sitt hjarta hjå det andre.»

Det er nåde å få spegla kallet i kvarandre sitt andlet i ekteskapet, seier Kristoffer Fjelde til slutt.

■

Sjelesørgeriske sannheter fra Romerbrevet (II)

AV NORVALD YRI

Bibelsk sjelesorg

Vi skal i dette nummer stanse for avsnittet i Rom 1,16-3,20:

Guds kraft til frelse

(1,16-17) Kanskje er det noen som leser disse linjer som kjenner på sin åndelige nød og fattigdom. Du ville så gjerne være sterk i troen, du ville så gjerne ha kraft i ditt hjerte. Du sier: «Om jeg bare kunne ha stor frimodighet til å bekjenne min tro på Jesus.»

Se nå på Romerbrevets tema (1,16-17). Legg merke til hva som er Guds kraft til frelse. Det er ikke din syndenød, ikke dine bønner, ikke en følbar kraft i ditt hjerte, det er ikke ditt seirende kristenliv eller din vitnetjeneste. Nei, det er *evangeliet*. Les igjen hele kap. 1 og se hva Guds evangelium handler om: Jesus Kristus, Guds Sønn.

Før vi går videre, la meg spørre: Hva er *frelse*? Den blir frelst som kommer til himmelen, den som er fri fra *Guds vrede*. Frelse i bibelsk mening, det er å stå framfor den hellige Gud, nå og på dommens dag, og ha en fullkommen lovoppfyllelse. Du skylder ikke Gud noe: Gjelden er betalt. Og du har en kledning, en rettferdighet, fra Gud selv, i Jesus, som gjør at Gud sier: I Jesus står du ren framfor mine øyne. Alle dine synder er tilgitt.

Se på v. 16 og 17 igjen. Du ser at det er i evangeliet, altså ved budskapet om alt det Jesus er og har gjort for deg, Gud åpenbarer sin rettferdighet, ja avslører, viser deg, gir deg frelsens kledning. Ser du hvor Guds kraft er? Ser du hvordan Gud gir deg sin kraft?

Guds kraft er i Guds Ord. Ånden virker sammen med dette Ord. Du hører om Jesus som levde et fullkomment liv i ditt sted, sann Gud og sant menneske, uten synd. Du hører at han bar dine synder opp på korset og ble straffet i ditt sted, at han stod opp igjen og er ved Faderens høyre hånd i dag. Han går i forbønn for deg.

Når du hører dette budskapet, hører du Guds kraft til frelse. Du hører, og da skaper Ånden ved Ordet troen i ditt hjerte, tillit til Jesus. Da roper hjertet: «Å Jesus, du er jo *meg* framfor Gud. Du tok *min* synd. jeg får meg tilregnet alt det du har gjort for meg.» Synderen blir ikledd kraften fra Gud. Jesus er selv *din* rettferdighet, han er din frelse. I ham har du tilgivelsen.

Ulydighet mot sannheten

(1,18-32) Gud vil at du skal bøye deg for denne sannhet: Det er bare ved tro på Jesus at du blir stående i Guds dom, dømt fri til evig frelse.

For at alvoret i dette budskap skal gå opp for oss, hvem vi er, av hedningeætt eller jødeætt, så taler Gud til oss om menneskets fall og synd.

Ordet sier klart i fra at enhver av oss blir stilt ansvarlig overfor ham. Han har full rett til å dømme oss. Alle mennesker skal dømmes ut fra den kunnskap og den erkjennelse de har om Gud og sannheten. Noen skal møte Gud på grunnlag av det vi kaller den alminne-

lige åpenbaring, det de forstår ut fra seg selv, sin samvittighet og sine tanker, videre ut fra det de skulle forstå ut fra naturen og begivenheter i det daglige liv. Andre skal møte Gud både ut fra denne alminnelige erkjennelse som alle mennesker har fått, og ut fra hans Ord, den særlige åpenbaring, Bibelen. Jødene fikk Guds Ord. Mange, mange av oss hedningefolk har også fått høre Guds Ord. Vi kjenner sannheten.

Men en ting er klart: Også *i dag* krever Gud oss til regnskap overfor sannheten. Hedningen som ennå lever uten Guds Ord har et ansvar ut fra lovens gjerning som er skrevet i hjertet. Jøden må svare for sitt kjennskap til de hellige skrifter. De mange millioner døpte i Norge, Danmark etc. kreves til ansvar for den sannhet de har fått.

Budskapet i dette avsnitt er klart: Forkaster du den sannhet du har fått, ja da *overgir* Gud deg til den løgn du velger å følge (1,24, 26 og 28). Vi ser syndefallets følger omkring oss. Nasjoner og folk ødelegges av løgnens krefter. Ikke bare ser du hedningen i det ytterste mørke, fanget av djevelens makt. Men vi ser mennesker i vårt eget land, her vi fikk så mye kristen kunnskap, som bevisst med viten og vilje, trosser Guds gode skaperordning, trosser Guds Ord og bud. Ja, mange setter sin ære i sin motstand mot sannheten. Men opprør mot Gud, mot hans ordninger og Ord, fører til moralsk oppløsning og ødeleggelse av mennesker og samfunn. *Når mennesket forkaster Gud, da forkaster Gud mennesket.*

Slik viser *Guds vrede* seg her i tiden. Når mennesket bytter bort Gud og gjør seg selv til gud, når sannheten blir byttet bort med løgnen, da overgir Gud til urenhet, til skammelige lidenskaper som homofili og lesbiskhet, til et uduelig sinn, slik at mennesker gjør det som ikke sømmer seg.

Hvordan tenker du som leser i Romerbrevet 1? Trolig kaller du deg en kristen. Du holder deg til Bibelen. Fint. Men se da til at du ikke forkaster eller fornekter Guds gode sannhet, hans skaperordning og hans Ord. Gud lar seg ikke spotte. Den som sår i sitt kjød, skal høste fordervelse av sitt kjød. Syndens lønn er døden. La oss tenke på dette ut fra Bibelen, ut fra Guds bud.

Skyldig for Gud

(2,1-3,20) Nå hører vi noen som sier: Ja, men *jeg* har ikke forkastet Guds skaperordning eller hans Ord. Fint. Likevel spør Herren deg: Har Ordet fått lov til å avsløre, ikke bare ditt ytre liv og dine gjerninger, men også ditt *indre* menneske, ditt syndige vesen? Er du selv blitt stilt inn under Guds dom og vrede over all synd og urenhet, slik at det når deg til det innerste av ditt hjerte? Hovedbudskapet fra Gud i dette avsnittet er nettopp dette: Ingen av oss skal ha noe å forsvare oss med framfor den hellige Gud. Guds vrede og dom rammer ikke bare ytre, synlige synder. Den rammer hykleri, fariseisme og egenrettferdighet i det indre menneske.

Hedningen uten Guds Ord skal svare for seg, det samme skal jøden. Åpenbare syndere i vårt nærmiljø stilles til regnskap. Men det gjelder også den som kaller seg med Kristi navn: Herren har rett til å avsløre oss. Israelsfolket fikk loven, omskjærelsen, Guds Ord. Og jøden kan da stå fram med Guds åpenbaring og påberope seg å være en lærer for andre. Spørsmålet blir likevel: Har Guds sanne Ord fått avsløre jøden i hans indre menneske slik at han ser sin indre urenhet, slik at han forstår at hjertet må omskjæres ved Ånden (2,29)? Har jøden fått bruk for Skriftens Herre, Messias, Jesus Kristus?

Vi kan trolig dra sammenligning mellom jødene med sine hellige skrifter og rike tradisjon, og oss som kaller oss kristne. Ofte legger vi til andre fine betegnelser til vår kristenstand, slik som bibeltroskap, reformatoriske, pietistiske, vekkelsesfolk, misjonsvenner. Når vi roser oss av Gud, er det virkelig Gud som får æren? Les gjennom kap. 2,17-3,8: Du kaller deg ..... og setter din lit til ..... Du roser deg av ..... Du har avsky for avgudene, men .....

Det er vel ingen av oss som bruker Bibelen og den rike kristne arven vi fikk til å lage våre egne avguder i hjerte, liv og virksomhet? Hva med røveri av selveste Guds tempel, at vi skulle la oss friste til å forandre Guds sannhet slik at den passer inn i et avgudstempel med

våre egne avguder i hjerte og liv? Slik taler Luther om dette skriftsted (2,22).

Hva er det Guds Ord så sterkt vil bevisstgjøre for oss i dette avsnittet (2,1-3,20)? Jo, at ingen av oss må forsøke å bygge vår frelse på oss selv, på våre gode gjerninger, vår egen fromhet eller vår innsats for Gud og hans rike. I lys av det som sies her må vi vokte oss for hykleriet, fariseismens surdeig, for en rettferdighet vi bygger opp på vårt eget verk, ja, at vi dømmer åpenbare syndere, men at vi selv skulle bruke Bibelen til å bygge opp en egen rettferdighet på et ubotferdig hjerte, et hjerte som ikke vil la seg dømme og bøye og innse sin fortapthet.

Budskapet er at *ingen* er rettferdig for Gud ut fra seg selv (3,10). Intet kjød, ikke noe menneske i hele verden, blir rettferdiggjort for Gud ved lovgjerninger.

Kanskje skriver jeg til en som ikke «føler» at han eller hun er noen stor synder. Kanskje synes du at dette med syndeforderv er overdrevet. Det ødelegger selvbildet, hører du noen si. En skal heller forsøke å fremheve det gode i mennesket, peke på at vi er verdifulle og kan makte noe. La meg si en ting: Vi må ikke blande sammen dette med vår fortapte tilstand og så det at vi er noe, at vi kan noe osv. Vi taler om denne viktige sak at hele vår frelse måtte ordnes av en annen, så fortapte vi er. Kanskje håper du på at dine gode bønner, din bibellesning, din evangelisering, dine gaver til Guds rike skal gi deg noe ekstra på din åndelige konto. Du hører en røst som spør: Er det nå helt sikkert at det er *bare* troen på Jesus som frelser? Skal jeg ikke ha noen gjerninger også? Er det ikke slik at en ekstra innsats fra min side kan sikre meg noe velvilje og legge til Jesu verk?

Les med omtanke og under bønn 3,9-18, se dette speil som Gud holder opp for oss: *Det er ikke noen som gjør det gode, ikke en* (3,12). Du kan gjøre godt på det menneskelige plan, i heimen, på arbeidsplassen. Du har menneskelig kjærlighet. Du er vel ingen skurk. *Nei, men du kan ikke gjøre noe åndelig godt som Gud kan godta til din egen frelse.*

Ja, men jeg hører jo i mitt hjerte, og vet ut fra Guds bud, at Gud krever noe av meg. Så sant. Han krever hele deg, ditt hjerte, dine tanker, kraft og vilje. Og Gud firer ikke en millimeter på det kravet: Du må ha denne fullkommenhet for å komme inn i himmelen. Gud vil at du skal prøve deg på det: Du skal være fullkommen som Gud er fullkommen.

Men hør: Du oppfyller ikke Guds hellige krav, hans hellige bud, ved å gjøre gjerninger som er ufullkomne. Det er ikke nok å tenke at jeg skal gjøre så godt jeg kan. Du må lytte alvorlig til Guds bud, og du ser at synden blir levendegjort. Du ser at ved loven kommer erkjennelse av synd (3,19-20).

Hva er det loven vil vise deg? At du aldri kan få fullkommenhet, at du aldri kan få rettferdighet for Gud ved ditt eget strev. Nei, loven vil lukke din munn. Den vil gjøre deg skyldig for Gud. Den gjør synden overlag syndig, slik at du skal søke der du kan få en fullkommenhet som har oppfylt hele loven, en rettferdighet som Gud har godtatt, nemlig i Jesus Kristus.

(Forts. neste nr.)

Vik ei fra mitt hjerte
dyrebare smerte:
Åndens fattigdom!
Vis meg mine brister
så jeg ikke mister
nådens legedom!

Blir du selvfornøyet
har du alt deg bøyet
bort fra livets sti.
Bare de som kjenner
syndens nød seg vender
hen til nåden fri.

Heller må du ligge
her i støv og tigge
fred i Jesu blod.
Enn som selvrettferdig,
from og sterk og verdig
eie trøst og mot.

Milde Gud, bevare
meg fra denne fare:
Selvrettferdighet!
Kun i Kristus gi meg
trøst og kraft, og bli meg
all min verdighet!

Høyst elendig går jeg,
men i Kristus står jeg
dog i hellig skrud.
Jeg i dette klede
ren og skjønn kan trede
frem for himlens Gud.

Den som knust av dommen
lykkelig er kommen
løs av lovens bann.
Frykter dog sitt hjerte.
Kjenner synd med smerte.
Lenges til sitt land.

Før ditt verk til ende.
Regn og sol du sende.
Bruk de råd du vil.
Bare du meg fører
så til sist meg hører
himmelriket til!

(Sangboken nr. 476)

Profeten Hoseas (II)

AV GUTTORM RAEN

Bibelstudieserie

1,2–2,1 – *Hoseas' ekteskap og familie som «lignelser»*

Den første hoveddelen i Hoseas' bok omtaler profetens ekteskap og barn, og det budskap Herren knytter til dette. Hoveddelen faller i tre avsnitt:

1,2–2,1: *Biografisk – Hoseas' kone og barn.*
2,2–23: *Videre budskap til Israel – ut i ørkenen og tilbake.*
3,1–5: *Biografisk – fornyet kjærlighet.*

Både Hoseas' ekteskap og de barn han fikk, brukes som «lignelser» i budskapet. Når det gjelder barna, er det tale om symbolske navn. Dette har vi paralleller til andre steder (Jes 7,3; 8,3). Budskapet som er knyttet til disse navnene, taes opp igjen i Det nye Testamente (Rom 9, 25 flg., 1 Pet 2,10).

Mye diskusjon har foregått angående det som fortelles om Hoseas' ekteskap. Hovedproblemet er det som sies i 1,2, at Herren ba ham ta til ekte en kvinne som drev hor. En slik kvinne skulle ifølge Moseloven egentlig ha vært steinet (sml. Joh 8,5, 3 Mos 20,10, 5 Mos 22,22 flg.). Hvordan kan dette forstås? Dessuten er Hoseas' kone omtalt ved navn i kap. 1, mens det bare står «kvinne» i kap. 3.

Det finnes dem som vil tolke det hele som en allegori (enten både kap. 1 og 3, eller bare kap. 3). Men det er ingenting i teksten som tyder på at det ikke er virkelige hendelser som omtales. Det skaper også nye problemer å anta at det ikke er tale om Gomer i kap. 3, eller at det som skildres der, egentlig skjedde før det i kap. 1.

Skal vi ta teksten som den står, kommer vi ikke forbi at Hoseas etter Herrens befaling giftet seg med en kvinne som drev hor. Det budskapet som knyttes til, er bygd på nettopp dette faktum. At ikke Moselovens bestemmelser ble utført, kan i og for seg være et symptom på den åndelige tilstand i Israel – at en ikke brydde seg om budene i det hele tatt.

Det som en kan være i tvil om, er om Gomer var kjent som en horkvinne før Hoseas ektet henne, eller om omtalen i v. 2 er generell og tar med hennes seinere vandel. Den siste tolkningen ville gjøre det lettere for oss å «godta» denne historien. Men det er ikke den mest naturlige forståelse av teksten.

Vi bør kanskje la dette spørsmålet stå åpent. Vi skal likevel huske på at det finnes spesielle hendinger i frelseshistorien som ikke er ment å danne mønster for menneskers handlinger generelt, men som var nødvendige for å gi en spesiell lærdom. Befalingen om å ofre Isak (1 Mos 22) er et eksempel på dette. Kan hende Hoseas' ekteskap var en engangsforeteelse som var nødvendig for at Herrens budskap skulle bli klart for folket.

Et trekk til kan vi nevne, med hensyn til anvendelsen av teksten. Vi lever også i en forfallstid, og en tid da seksuelle synder florerer på en måte som var utenkt for få år siden. Det er som om mange nærmest roser seg av å være «frigjort» både

moralsk og religiøst. Dermed blir den lignelsen som Hoseas' liv innebærer, og budskapet som er knyttet til det, mer aktuelt for oss i dag enn vi ofte tenker over.

Versene 2–3 – *Ekteskapet*
Det understrekes at Herrens befaling om dette ekteskapet kom i *begynnelsen* av Hoseas' profetgjerning. Igjen er det Herrens initiativ som framheves.

Det ordet som er brukt for hor, er det generelle som sammenfatter all seksuell urenhet og prostitusjon. Det kan også brukes om åndelig utroskap, som i slutten av verset. (Et annet vanlig ord omtaler hor spesielt som utroskap, det vil si brudd på ekteskapet som Guds ordning, sml. 2 Mos 20,14.)

Ved dette ekteskapet giftet Hoseas seg på en måte inn i folkets syndige situasjon. At en Herrens profet måtte gå inn i et slikt forhold, taler sterkt om hvor omfattende frafallet i Israel var. Men mest av alt er det et bilde på og et vitnesbyrd om Herrens «ensidige» kjærlighet og miskunn, og at Herren ønsker å ta seg av dem som har falt fra ham.

Hoseas handlet etter Herrens befaling (v. 3). Han gjorde det slik at det ble klart for folket hva som skjedde, og at dette innebar en spesiell lærdom for dem.

Versene 4–5 – *Jisreel*
Det første barnet ble en sønn. Selv om det er tale om profetens barn, ligger det nok en spesiell betydning i at det hver gang sies at det var barn som Gomer fødte. Det gir en enda dypere betydning av de symbolske navn som ble gitt, som vitner om Guds dom over folkets syndige tilstand.

Sønnen skulle kalles *Jisreel* – for å minne om viktige trekk i Israels historie.

Jisreels dal var et vanlig navn på den store senkningen i det sydlige Galilea, nord-øst for Karmelfjellet, området hvor Kisonelva kommer fra. Byen Jisreel lå lengst øst i dette området, nord for Gilboa-fjellet, der senkningen smalner inn og en dal begynner å gå ned mot Jordan-elva. Etter kong Sauls død ble det gjort forsøk på å innsette hans sønn til konge i dette området (2 Sam 2,8-9). Kong Akab hadde et palass der.

De begivenheter som det henvises til, gjelder for det føste kong Akabs synd, og den dom som profeten Elias uttalte over ham og hans hus (1 Kong 21). Domsprofetien ble oppfylt på Joram, Akabs sønn – den andre av hans sønner som arvet tronen (2 Kong 9). En av hans hærførere, Jehu, ble redskap til dette. Han ble også konge over Israel, og utførte en delvis reformasjon.

Men noen virkelig omvendelse til Herren var det ikke tale om. Dermed vil en tilsvarende dom som den over Akab, komme over Jehus hus og over Israels folk.

Dersom mennesker fortsetter å leve i synd, blir ikke forbannelsen opphevet selv om Guds straffedom over den er blitt oppfylt én gang. Mennesker skulle ha blitt brakt til omvendelse ved å se at Gud mener det alvorlig når han dømmer synd.

1,6–7 – *«Ikke miskunn»*
Barn nummer to var en datter. Hun fikk navnet Lo-Ruhama, som betyr: «Hun som ikke får miskunn.» Igjen er navnet et symbol på Israels åndelige tilstand.

Dette er den andre siden av Guds dom over synd. For den som ikke vil vende om, er det ikke lenger nåde å få.

Annerledes ser det ut til å være i Juda (v. 7). I hvert fall lyder Herrens nådesord i dette riket. Det understrekes at frelsen kommer fra Herren – ikke ved menneskelig makt eller midler som mennesker ville tenke var naturlig.

Dette verset er et av dem som mange teologer mener ikke stammer fra Hoseas, men må være føyd til seinere. For Hoseas virket jo i Israel, og forkynte stort sett dom, mens de positive ord om Juda skulle tyde på at de er blitt til i dette riket.

Men en slik argumentasjon er det mye å si på. For det første var det ikke «vantette skott» mellom Israel og Juda. Profeter fra Juda talte mot og virket i Israel (f.eks. Amos). Til tider var det samarbeid mellom kongene i rikene. Dessuten er det en forvrengt forståelse av sann profeti å anta at det nødvendigvis måtte en slik sammenheng til for at budskapet kunne utvikles. Det ble også uttalt mange domsprofetier over folk i Juda (se f.eks. Mika). Tvert imot gir det en naturlig tolkning av sammenhengen her i Hoseas om en går ut fra at det nettopp i hans budskap til Israel ble satt opp en slik kontrast som i v. 6–7. For folk i Israel visste godt om

at de – til forskjell fra Juda – hadde forlatt den gudsdyrkelsen som Herren hadde innsatt, straks de fikk sin egen konge. Og for Hoseas som en sann profet var det naturlig å minne om den rette frelseshistoriske sammenheng.

Versene 8–9 –
«Ikke mitt folk»

Det tredje barnet ble igjen en sønn, som fikk navnet Lo-Ammi – «Ikke mitt folk». Dette peker på en tredje side av dommen over synd: De som vender seg bort fra Herren, kan ikke være hans folk. Det hjelper ikke om de forsøker å kalle ham til hjelp – han vil ikke være deres Gud.

Siste uttrykket i v. 9 er litt forskjellig oversatt. Direkte oversatt kan det nærmest gjengies med: «Jeg vil ikke være deres.» De kan ikke og må ikke regne med at Gud vil være på deres side. Det blir en nyanse her som sier ikke så lite. Israel så ut til ikke å ha tenkt så mye over konsekvensene av sin synd, at de hadde mistet forbindelsen med Gud. Om de selv tilhørte ham, reflekterte de visst ikke så mye over, men de ville gjerne ha Gud på sin side. Her sier Gud at begge deler hadde de mistet.

Den som ikke vil være på Guds side, har heller ikke Gud på sin side.

1,10–2,1 – *Frelsesprofeti*

Ordet «likevel» sier oss mye i sammenhengen. Den grammatiske formen er enklere på hebraisk, men dette er meningen. Det finnes ikke noe grunnlag for frelsesbudskap i Israel. Men Herren selv vil skape et nytt, frelst Israel.

Det er Herrens løfte til Abraham som gjentas i første del av denne profetien (sml. 1 Mos 13,16; 15,5; 22,17). Når dette oppfylles, skal det skje nettopp på det stedet hvor domsprofetien ble uttalt, at evangeliet om frelse blir forkynt. «Ikke mitt folk» skal da bli «Den levende Guds barn».

To steder i Det nye testamente blir denne profetien omtalt. Det ene er Rom 9,25 flg. der det spesielt anvendes på misjon blant hedninger, som sammen med de frelste jøder danner det nye Guds folk (sml. v. 24). I 1 Pet 2,9-10 sies det at det «kongelige presteskap» av troende er oppfyllelsen av denne profetien.

Ut fra denne sammenheng kan vi peke på et par trekk til i innholdet i profetien hos Hoseas: 1) Evangeliet om å bli kalt «den levende Guds barn» peker også på barnekåret som de troende settes inn i (sml. Rom 8,15 flg., Gal 4,5–7). 2) Betoningen av «på det stedet» viser sammenhengen mellom lov og evangelium, og aller mest frelsens grunn – han som tok lovens dom på seg for at vi skulle få barnekår (sml. også Gal 3,16). Det er med andre ord Kristi, Messias' komme som ligger til grunn for frelsesløftet.

Dette kommer direkte til uttrykk i neste vers, v. 11. Her er fire ting sagt:

1) Splittelsen mellom Israel og Juda skal opphøre. Det skal bli en ny, åndelig enhet mellom deres etterkommere (jfr. Jer 3,18, Esek 37,22). De skal «fylke seg sammen».

2) De skal ha felles høvding. I lys av sammenhengen i de bibelske profetier kan det ikke være tale om noen annen enn Messias. Noen har villet benekte det ut fra ordlyden, for det første fordi det sies «høvding» i stedet for «konge», og for det andre fordi det sies at Israel og Juda selv skal «ta seg» en høvding. Men det siste behøver ikke å bety mer enn at de sammen anerkjenner den samme høvding (vekten ligger på «én høvding», ett «overhode»). Ordet høvding fører nok tanken tilbake til tiden før kongedømmet ble innført. Da innebærer det samtidig en påminning om de profetier som ble gitt tidligere enn dette, se spesielt 1 Mos 49,10; 4 Mos 24,17 flg.

3) De skal «dra opp over landet». Her knyttes det på den ene siden til løftet som ble gitt til Abraham (sml. 1 Mos 13,17), på den andre siden til de mange profetier om at Israel skal vende tilbake til sitt land. Dommen om eksilet er underforstått, sml. v. 5.

4) At dette ikke er menneskeverk, eller noe som skjer fordi folket har valgt det selv, kommer fram i det siste uttrykket: «Stor er Jisre'els dag». At det ikke her tenkes på dommen (v. 5), er klart ut fra sammenhengen. Hva siktes det da på med Jisre'el? To trekk kan ligge i bildet.

For det første var Jisre'el på en måte innfallsporten fra nord til den sentrale delen av Israels land. Megiddo – som har en spesiell plass både i Israels historie og i endetidsprofetiene – lå ved den

Det bibelske budskap i møte med tidsånden

I forbindelse med studierektor Niels Ove Vigilius 60-årsdag i 1991, ga Dansk Bibelinstitutt i samarbeid med Nemalah, instituttets studentblad, ut boka «Hvad er vort budskab?». Den består av fem foredrag som Vigilius har holdt ved forskjellige anledninger.

Boknytt

Følgende tema behandles. 1) Hva er vårt budskap? 2) Hva står på spill i striden om bibelsyn? 3) Kampen mellom modernisme og kristen tro. 4) Åndelig fornyelse eller forførelse? (Den karismatiske bevegelse.) 5) Kirkens embede, apostolatet og det alminnelige prestedømme.

Det er med stor forventning en tar fatt på en bok skrevet av Vigilius som i mange år har stått «på muren» og kjempet mot liberal eller bibelkritisk teologi, og en blir ikke skuffet.

Fra sitt teologiske ståsted, som er Skriftens inspirerte og ufeilbarlige ord, forkynnes budskapet om Jesus Kristus som Bibelens kjerne og stjerne. Det er budskapet om at Gud har åpenbart seg og sin frelse for menneskene gjennom sitt Ord. Det er møtestedet mellom den hellige Gud og oss fortapte syndere.

I det andre foredraget tar Vigilius opp striden om bibelsynet. Her nevnes flere forskjellige bibelsyn. Selv om det finnes nyanser, så trekker Vigilius den konklusjon at i virkeligheten finnes bare to bibelsyn. Det ene fastholder at Bibelen er Guds Ord, det andre går ut fra at de bibelske skrifter er bare menneskelige vitnesbyrd om tro.

Er bibelsynet så viktig? Vigilius svarer bekreftende på dette og sier at «det består en uløselig sammenheng mellom vårt bibelsyn og vårt gudsforhold». Det avgjørende i vårt gudsforhold er vårt forhold til ordet som Gud har talt. Hvor viktig bibelsynet er, ifølge Vigilius, forstår vi av følgende utsagn: «Det er ikke mindre enn vår egen og andre menneskers evige frelse eller fortapelse saken dreier seg om i striden om bibelsynet.»

I det tredje foredraget tar Vigilius opp kampen mellom modernisme og kristen tro. Først behandles modernismen i historisk perspektiv, hvor det pekes på dens røtter fra den greske filosofi i oldtiden og dens gjenoppliving i vår kultursammenheng i renessansen på 1400- og 1500-tallet. Siden slo den igjennom i opplysningstida på 1700-tallet. Senere infiltrerte og gjennomtrengte den så godt som hele kristenheten gjennom 1800- og 1900-tallets skiftende former for mer eller mindre bibelkritisk filosofi og teologi. →

---

vestlige kanten av Jisre'elsletta. Ut fra dette kan profetien peke på at Gud verner sitt folk og gir dem seier over deres fiender.

Men det er også mulig at det er selve betydningen av navnet Jisre'el som står i forgrunnen. Det kan oversettes «Gud sår». Dette passer godt til den frelsens velsignelse som er beskrevet i kap. 2,21–22 (sml. også Sak 10,9).

Navnet Jisre'el har dermed fått en ny betydning for det frelste folk. På samme måte blir også de navnene som ble gitt til de andre av Hoseas' barn, omformet i frelsesprofetien (2,1, sml. 1,10). Nå skal det hete «Mitt (Guds) folk» og «Den som har fått miskunn». Dette danner nærmest et refreng i den første delen av Hoseas-boka, det vil si at det gjentas i slutten av neste avsnitt (2,23).

(Forts. neste nr.)

Selg påske-nummeret!

Neste nummer av Bibelsk Tro blir et eget påskenummer, hvor vi vil fokusere spesielt på påskens budskap. Av innholdet kan vil blant annet nevne at vi vil ha en samtale med en eldre forkynner. Kjell Dahl-ene vil skrive om «Ordet i Ordet». «Oppreinsking til påske» har Olav Toft kalt sitt innlegg, og fra Olav Nergårds diktsamling har vi med «Fra død til liv».

Vi ønsker å spre påskenummeret som kommer i mars måned, mest mulig. Til å gjøre dette trenger vi hjelp også fra dere abonnenter. Dersom du vil være med å selge dette nummeret, vær vennlig og skriv til oss. Vår adresse er Bibelsk Tro, postboks 264, 4350 Nærbø.

Påskenummeret vil koste kr. 20,- og det gis 20 % provisjon, det vil si at selgeren får kr. 4,- pr. blad som selges. Innbetalingskort sendes sammen med bladene.

Vi vil på forhånd takke for hjelpen!

Redaksjonen

Leser-takk

Etter å ha lest første nummer av tidsskriftet Bibelsk Tro, ser jeg dette som en nødvendig sjelesørgerisk oppgave i denne forførende og farlige tid. Jeg må understreke *nødvendig*.

Må bare det levende kristenlivs livsfunksjoner ved Den Hellige Ånd få være drivkraften. Dette er vesentlig mer avgjørende enn aktiviteter, ja, endog enn et riktig teoretisk bibelsyn.

Jesus sier i Joh 15,5: «Jeg er vintreet, dere er grenene. Den som blir i meg og jeg i ham, han bærer mye frukt. For uten meg kan dere intet gjøre.

Gud velsigne dere!

Kristoffer Høie
Sandnes

Modernismen i vår tid går til angrep på «troens fundamenter», hevder Vigilius. Det er den bibelske lære i møte med tidsåndens utfordringer. «Alle de kristne grunnsannheter føres fram for "modernismens" domstol for så i tur og orden å bli erklært for uforenlige med "moderniteten" dvs. med vår tids og vårt samfunns "virkelighetsoppfatning".» Derfor trengs det at det blir ropt et vekkerrop mot modernismen. «Dersom vi ikke er oss dette bevisst, står vi også selv i fare for å miste troen,» sier Vigilius.

Det som har skjedd, også innen såkalte evangeliske kirkesamfunn, er en tilpasning til tidsånden i skriftsynet, hevder Vigilius i tilknytning til Francis Schaeffers utsagn. De såkalte evangeliske har akseptert og tatt i bruk bibelkritiske metoder i studier av Bibelen. Dermed har Skriftens autoritet blitt nedbrutt i manges hjerte og samvittighet og dermed også deres kraft til å motstå tidsånden.

Den evangeliske kristenhets «vannskille», sier Vigilius i tilknytning til Schaeffer, går mellom dem som hevder Bibelens fulle troverdighet og ufeilbarlighet, og dem som ikke gjør det. Det er lydigheten mot Skriften som er vannskillet. Den avgjørende konfrontasjon mellom modernisme og kristen tro kan ingen av oss unngå, for den finner sted i vårt eget hjerte og vårt liv.

Vigilius har gitt oss en lærerik og tankevekkende bok. Den er ikke lettlest, spekket som den er av sitater fra både bibelkritiske og bibeltroende teologer, men den er lesverdig. Den er et vekkerrop til den troende forsamling om ikke å tilpasse seg denne verden og tidsånden. Til tross for verdsliggjøring og frafall som omgir en, er det ennå håp for den som lever i samfunnet med Jesus Kristus og har et fast grunnlag og utgangspunkt for sitt liv, nemlig Guds ufeilbarlige Ord.

Vigilius skal ha takk for å ha gitt oss denne boka. Den anbefales på det varmeste til alle troende og tenkende bibellesere.

Olav Hermod Kydland

Niels Ove Vigilius:
HVAD ER VORT BUDSKAB?
Utgitt av
Dansk Bibel-Institut
1991 – 218 sider

Sang og musikk

Åndsmakt

At det er åndsmakt i musikken har jeg personlig aldri tvilt på. Helt fra guttedagene har jeg flere ganger opplevd at musikken gjorde noe med meg. Her kunne jeg nevne flere opplevelser – både på godt og ondt – men det får ligge i denne omgang. Jeg vet bare at jeg allerede i tidlig alder fornemmet *åndskamp* når det gjaldt musikk.

Vitnesbyrd

Etter at jeg som ung ble født på ny, til livssamfunn med Frelseren, ble jeg også befridd fra krefter som hadde begynt å få et solid grep på meg – en musikk som med sin makt ville styre min vei, mine tanker, mine behov og lyster – mitt liv.

Musikk har til alle tider hatt en veldig evne til å påvirke mennesker. Det finner vi eksempler på i Bibelen. Ja, den har evnen til å påvirke oss direkte og på en mer umiddelbar måte enn ord og begreper. Nettopp derfor er musikken slik en sterk påvirkningsfaktor, enten vi er det bevisst eller ikke.

Jeg har i denne sammenheng ofte undret meg når en hører uttalt: «Det er dumt med den høye musikken, for man kan jo ikke høre teksten!»

Jeg opplever dette forholdet annerledes, for selve typen musikk kommer i konflikt med en eventuell god tekst. Det hele blir en indre påkjenning, fordi det som skulle bygge opp, blir brutt ned... Ja, for meg oppleves en slik sammenblanding like meningsløs som om en ba en bygningsmann og en pyroman om å samarbeide.

Verdsliggjøring

Som ung kristen hadde jeg den lykke å bli kjent med, og lytte til, gode åndelige veiledere. Også når det gjaldt kristen sang og musikk var det personer som hadde *hyrdekall*. De pekte på hvor veien gikk og forsøkte å lede oss på den...

I vår tid er det ikke så mange spørsmål etter slike. For det meste er det – på dette området – mer aktuelt med en «åndelig servitørtjeneste». Man retter seg mer etter folks smak og behag, og det som «serveres» er ofte mer underholdende enn oppbyggende. Men min erfaring er at kjødets underhold er Livets undergang!

Jeg spør meg ofte: Er slaget tapt når det gjelder kristen sang og musikk? Det ser i alle fall ut til at utviklingen bare fortsetter inn i stadig nye sammenhenger. Ja, en fornemmer at det hele styres mot det målet at en skal tilnærmes og bli mer og mer lik verden. *Men da har saltet mistet sin kraft!* Om det er situasjonen, hvordan går det med oss som kristne da – og hva med kommende generasjoner...? For vi skulle vel nettopp *ikke ligne* verden, men *vinne* den!

Personlig sørger jeg mye over utviklingen, og jeg ser mange «brente marker» hvor det før grodde «vekster» til virkelig næring for det nye Livet...

Det mørkner...

Jo, mørket bryter på og blir tettere. Jeg er mørkredd. Redd på mine egne og andres vegne – særlig de unge. En kan gå seg vill – i alle fall om *Hyrden* er borte. Men en *annen* slår gjerne følge, og han vil bare stjele, myrde og ødelegge... – Og i mørket «vet vi ikke hva vi snubler over»...

Kanskje tror leseren at denne artikkelen er ment som et debattinnlegg. Nei, det stemmer ikke. Dette er skrevet som mitt personlige vitnesbyrd. Slik har jeg det, og slik har jeg opplevd utviklingen.

Lyspunkt

Men, kjære leser, her finnes *lyspunkt*! Ja, flere lys, for den som har øyne å se med. Jeg vil nevne litt om ett av dem nå, for jeg ville at dette mitt vitnesbyrd skulle ende opp med å peke på et slikt lys. Kanskje det kunne bli til *åndelig* hjelp for noen?

Jeg sitter med dette lyset her i hånda. En kassett. Den kommer fra Sverige og bærer tittelen ***«NÅDENS RIKEDOM. Sånger av Rosenius».*** Her er 13 tekster av Carl Olof Rosenius, og de fleste av melodiene er av Oscar Ahnfelt.

Personlig har jeg gjennom årene fått mye hjelp og åndelig næring av Rosenius sine skrifter/bøker. Denne kassetten med ukjente og delvis kjente sanger er virkelig oppbyg-

Tenk – Jesus er som før

Tone: Den tro som Jesus favner.

Når tunge byrder trykker,
som i et mareritt. –
Mitt liv er gått i stykker,
min kristendom falitt.
Jeg går mest som på glør.
Alt ondt har overtaket.
Jeg har et håp tilbake
– at Jesus er som før.

Jeg ser mitt livs ruiner
foruten «sten på sten».
Det smerter, nager, piner.
Jeg er i sannhet en
som er fordømt. Og hør:
Det er Guds dom
som rammer.
Mitt håp er, i min jammer,
at Jesus er som før.

Jeg sukker, gråter, stønner.
Jeg ser mitt livs forlis.
Hva hjelper mine bønner?
Mitt hjerte er som is.
Vel vet jeg hva jeg bør.
Men kan jeg endre hjertet?
Mitt håp er, i min smerte,
at Jesus er som før.

Når jeg tar til å grave
i hjertet, i dets dynd,
da ser jeg meg som slave
av alt som heter synd.
– Guds hellige, å rør
meg ikke, meg urene.
Mitt håp er dette ene
at Jesus er som før.

Når alle djevler raser
med velde i mitt bryst.
Og bønnene blir fraser,
og synden selv, min lyst.
Da er det «jeg» som dør.
Da har jeg, usle krypet,
et håp, her i det dype,
at Jesus er som før.

Å nei – som han er ingen,
han er en synders venn.
Det letter så for bringen
når jeg ser ham igjen.
Jeg lever, ånder, dør
på dette han forkynner
at Jesus mot en synder,
er likedan som før.

Og alle himler smiler,
og alle engler ler.
Og jeg som går og tviler,
jeg tviler ikke mer.
Jeg som har tapt gehør
for troens jubeltoner,
jeg jubler: «Min forsoner!
Du er jo slik som før!»

Og slik vil han bevise
sin lære ren og sann.
Nå vil jeg takke, prise,
høylove bare han.
Og hele Skriften strør
Guds løfter over ferden.
Jeg vitner for all verden
at Jesus er som før.

Jeg løses fra mitt fengsel.
Min fred er Jesus selv.
Han stiller all min lengsel
ved Ordets kildevell.
Hør det i nord og sør!
Hør kjempende!
Hør treller!
Hør Ordet som forteller
at Jesus er som før! –

Olav Nergård

---

gelig. Her er alle vers med, og det betyr at kassetten inneholder totalt 88 vers! Selv om språket er svensk, går det greit når det følger med tekstark.

Å lytte til denne kassetten er positivt «kjedelig». Riktignok varieres det mellom solo (forskjellige solister) og flerstemt, og også noe når det gjelder bruk av instrumenter, men det gjøres ikke forsøk på å «pynte» med upassende og/eller forstyrrende effekter. Her er «samklang»! Musikk og framføring får fram *budskapet*, idet de følger som lydige tjenere, og dette tilsammen gir den som lytter en stor åndelig opplevelse – sann oppbyggelse – lys i Ordet, næring for sjelen og lys over vandringen. Jeg skal ikke i denne sammenheng gi poeng eller komme med en vurdering når det gjelder sangstemmer og den musikalske kvalitet ellers. For dette er ikke å betrakte som en anmeldelse i den forstand.

Jeg vil heller avslutte dette «vitnesbyrdet» ved å sitere/oversette fra omslaget. Som det vil gå fram, er det *ungdom* som står bak kassetten – fra februar 1992:

«Kjære lytter. Du holder i hånden en kassett med sanger av Carl-Olof Rosenius. Såvel hans skrifter som sanger er øst av nådens rikdom, og er preget av både dybde og inderlighet. Sangene viser mennesket til Guds rike løfter, som har sin grunn i Jesu blodige forsoning. Lytt til grunnakkorden: «En er død for alle, og alle i en!» Sangene er innsunget av et 40-talls evangelisk-lutherske ungdommer fra Rosenius' bygder (Umeå og Skelefteå) og gir et bilde av en sangtradisjon som fortsatt er levende. Vårt ønske og vårt håp er å få føre denne videre, men framfor alt å få peke på det Guds evangelium som sangene inneholder. «Hør, så skal deres sjel leve!» I dag er nådens dag!

Bestilling: Jan Nilsson, Fågelstigen 31, 91135 Vännäsby, Sverige.

Jeg håper den kan bli til hjelp for mange... Den anbefales varmt!

Gunnar Holth

Debatt-avsporing

Bispekollegiets uttalelse om homofili (1977) førte til at den kirkelige debatt gikk av sporet. Uttalelsen skjelner mellom homofil «legning» og homifil «praksis», og synes å betrakte det første som en legitim variant, mens derimot den tilsvarende praksis er utillatelig.

Avis-klipp

Dette har ført til at man sier, som domprost Høidahl: «Det er problematisk å si til folk at du har lov til å føle og kjenne, men ikke få gitt uttrykk for dine følelser gjennom handling.»

Feilen med bispeuttalelsen av 1977 er for det første at den ikke bygger på Bibelens ord, men på overveielser levert av en «sakkyndig» komité. Biskopene glemte at Skriften er den eneste sanne veileder for tro og livsførsel.

Feil er for det andre at homofil «legning» blir betraktet som en slags normal variant. «Lyst» er legitimt, bare praksis er å avvise.

Men det finnes ikke dekning i Skriften for en slik tankegang. Ifølge Skriften kan også lyst være syndig. Vår kirkes gudstjeneste begynner med bekjennelsen: «Jeg har syndet mot deg i tanker, ord og gjerninger, og kjenner lysten til det onde i mitt hjerte.» Er det nødvendig å minne lutherske biskoper og prester om vår kirkes bekjennelse, Augustana artikkel 2, «Om arvesynden»? Vi blir født uten kjærlighet til Gud, men med ond lyst.

Lysten til seksuell utfoldelse utenfor ekteskapets gudgitte ramme, er ond lyst. Det gjelder enten den er rettet mot ens eget kjønn, eller mot det annet kjønn. Det er den onde lyst som er selve problemet.

Alle har sitt å stri med. Noen har større vanskeligheter enn andre. Og det gjelder ikke bare homofile. Men i troen på syndenes forlatelse for Jesu skyld, finnes råd og hjelp i all nød.

Hvis ikke kirken kan fikke tilbake til slike enkle bibelske sannheter, vil vi komme under Guds dom. Det ser ikke lyst ut i dag.

Carl Fr. Wisløff
Fra avisa Dagen

Likestillings-konsekvenser

«Å fornekte det Bibelen sier om hva det vil si å være mann og kvinne betyr at en fornekter en vesentlig del av menneskets natur, av Guds vesen og av Guds forhold til mennesker. Men å fornekte dette får også store konsekvenser for menneske og samfunnsliv. Hvis vi aksepterer denne idéen om likhet uten noen forskjeller, må vi med logisk nødvendighet også akseptere abort og homofili. For dersom det ikke fins noen virkelige forskjeller mellom menn og kvinner, kan en selvsagt heller ikke fordømme homoseksuelle forhold. Og hvis det ikke er noen forskjell mellom kjønnene, har de som tror på denne illusjonen bare en måte å fornekte det viktigste beviset for at det virkelig fins forskjeller: Det må tas abort når graviditet oppstår.

Vi ser igjen at det syn som i starten ser ut til å ligne på Bibelens syn etter hvert ender opp et helt annet sted. Det begynner med at en vil fri seg fra de begrensningene som Gud har satt opp. Dette fører til et syn med likhet uten noen forskjeller. Dette fører igjen til at en fornekter hva det virkelig vil si å være mann og kvinne, som igjen fører til abort og homofili, ødeleggelsen av hjem og familie og til slutt til sammenbrudd for hele vår kultur. Og vi må igjen si at de kristne heller ikke her har gjort det de skulle. Det er mange kristne, også kristne ledere, som fullstendig fornekter det Bibelen sier om forholdet mellom mann og kvinne i hjem og kirke. Det er mange som aksepterer idéen om likhet uten forskjeller og som bevisst ignorerer det Bibelen sier om dette. Det er til og med folk som kaller seg kristne som aksepterer homoseksualitetet og såkalte homofile «ekteskap».»

SKJEBNETIME
Francis A. Schaeffer
Ansgar forlag

Medarbeidere/ skribenter

Kristoffer Fjelde: Født 1924 i Strand. Teologisk embetseksamen 1954. Forkynner i Samemisjonen, Finnmark 1946–47. Forkynner i NLM 1954–87. Har bl.a. vært bysekretær i Drammen, Trondheim, Bergen, Kristiansand, Sandnes og Oslo. 1963–66 var han pastor i Salemkirken i Chicago.

Gunnar Holth: Født 1946 i Råde. Oslo off. lærerskole 1966–69. Kristendom grunnfag ved NLA 1970. Lærer/ husfar ved Fjellhaug skoler og studentheim 1970–73. Lærer ved Skjevik ungdomsskole, Molde, 1974–79. Medlem av NLM's hovedstyre 1976–82. Er nå ansatt ved Vågsetra skole, Molde.

Olav Hermod Kydland: Født 1940 i Høyland, Sandnes. Misjonsskolen på Fjellhaug 1962–66. Teologisk embetseksamen 1968. Mellomfag i pedagogikk. Grunnfag i engelsk. Misjonær på Taiwan 1975–79. Nå lektor ved Time vidaregåande skole, avd. Åna.

Guttorm Raen: Født i 1942 i Grindheim. Misjonsskolen på Fjellhaug 1962–66. Teologisk embetseksamen 1966. Studieopphold i USA og Tyskland. Misjonær i Japan 1967–83. Underviste flere år ved seminaret i Kobe. Var leder av China Instituttet, Oslo, i ett år.

Dag Risdal: Født 1934 i Støren. Cand. real. Studiesekretær i Indremisjonsselskapet. Bibelskolelærer på Fjellhaug 1969–89. Fra 1989 forkynner i NLM.

Olav Toft: Født 1923 i Lindås. Teologisk eksamen ved Misjonsskolen/Misjonshøgskolen 1950. Praktisk-teologisk eksamen. Diplome de langue francaise 1951. Studerte afrikansk historie og islam ved London-universitetet i to semester. Mellomfag i religionshistorie og fenomenologi 1973. Misjonær i Kamerun. Lærer ved Misjonsskolen/ Misjonshøgskolen 1957–76. Sokneprest i Høgsfjord. Generalsekretær i Den norske Muhammedanermisjon 1978–86. Fengselsprest ved Åna Kretsfengsel.

Norvald Yri: Født 1941 på Hareid. Misjonsskolen på Fjellhaug 1962–66. Teologisk embetseksamen 1968. Misjonsteologisk doktorgrad fra Fuller Theological Seminary, California, USA 1973. Har vært misjonær i Etiopia og Tanzania. Nå lærer ved Fjellhaug Skoler.

C

ISSN 0804-0532
Returadr.:
Postboks 264,
4350 Nærbø

Morsdagsheftet 1993

til Morsdagen 14. februar er klart med dikt, aktuelt stoff og nydelige bilder. I år vakker billedserie «Barn og blomster i Bibelens land» og mye godt stoff på solid kristen grunn.

Gled mor med denne fine hilsenen på morsdagen!

Vi ønsker flere selgere og gir god provisjon. Du kan også bestille enkelthefter. Prisen er kr. 20,-.
Skriv eller ring til *Akademiet for Kristen Folkeopplysning (AKF)*, boks 196, 4660 Evje, tlf. 043 31 053/043 30 269. Fax 043 30 157.

ANNONSER I BIBELSK TRO

Vi gir mulighet for annonsering, både forretnings- og privatannonser. Ta kontakt med redaksjonen, og du vil få opplysninger om priser og det du ellers måtte ønske i den forbindelse.

Krogedal bok & papir
4350 Nærbø – 4341 Bryne

Høyland og Jæren FORBRUKSFORENING

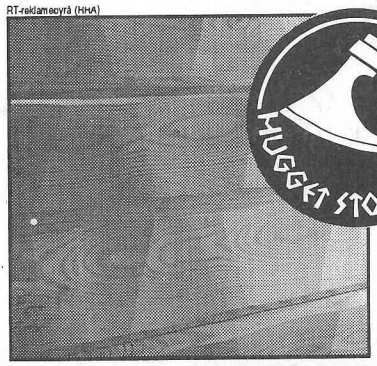

ET LEVENDE PRODUKT FOR DET NORSKE MILJØ

EIKÅS SAGBRUK
Telefon 043 48 202 – Fax 043 48 410
4596 EIKEN